

SAGORNA LJUGER SÅ SKÖNT!

Vad kan man inte göra för ett konungarike? Meningen finns där lysande, som om det fanns en saga bakom; en berättelse utan påtaglig verklighet. Ty i sagans värld får prinsen sin högst älskade.

Så var det *inte* en gång i Sverige.

Det stabila konungadömet, med rötter i det tidiga 1800-talet, och med s.k. föråldrad agenda, tycks fortfarande ha sin giltighet. Inte minst bär det socialdemokratiska partiet en betungade del av det ansvar, som en gång kom att få sitt nutida nedslag i Torekov-överenskommelsen.

Den aristokratiskt förankrade Olof Palme såg inte chansen, då det begav sig, att vrida det svenska styrelseskicket mot mer liberala former och folklig demokrati. Annars var det, inte helt överraskande, liberalismen, som var den gängse ideologin på modet då den moderna industrialismen tog sin början.

Det orörda konungadömet Sverige lever fortfarande i en sagovärd till synes väl omhändertagen av en jublande arbetarklass, vars portalparagraf är att få till en levande republik. Hur kan detta komma sig? Hur kan det komma sig att annars robusta och talföra vänsterkrafter fastnat i den passiva hållning, som säger att det är bra som det är. För är det det?

Veckotidningsbranschen har naturligtvis inte någon anledning att ändra vare sig mål eller taktik. Det är bilderna på personer från kungahuset som säljer. Det negativa säljs också. Om det nu kan handla om dansanta "kaffeflickor" eller positiva omdömen om diktaturer som Bahrain eller liknande.

Det är naturligtvis så att från den kungliga horisonten finns vare sig förnyelse eller förändring. Allt bygger på en illusion om en s.k. oföränderlighet. Till råka på allt förankras denna oföränderlighet då och då i det gudomliga skiktet av härskarstrategi.

Kungen har ofta setts som en dörröppnare för det svenska näringslivet. Vad det nu kan vara för dörrar som han öppnar, när hela diplomatkåren är på plats. Jag tror att dessa s.k. dörrar väl öppnar sig utan en kunglig hovnigning.

Sverige ha ännu inte fått något Olympiska Spel. Hur mycket pengar och energi har inte här förbrukats av etablerade politiker och medlemmar i idrottskommittéer. Dock tror jag att besvikelsen här har lagt sig och ett mästerskap av denna storlek numera ses som en utopi.

Ryssland lägger ner 300 miljarder på vinterspelen i Sotji, 7-23 feb, nästkommande år. Vilket i sin tur betyder en brutal nedbrytning av ett existerande by- och samhällsliv, med tillhörande negativa miljöingrepp och förflyttningar av människor.

I sådana här sammanhang upprättas en symbios mellan naivitet och dumhet.

Prins Bertil, motorprinsen, har av någon anledning alltid varit en s.k. populär person. Förmodligen för att han varit närvarande vid olika idrottsevenemang och spridit en kunglig doft över de avgasbemängda och energislukande motorsporterna.

Till hans meritlista hör också förmågan att hålla sin flickvän Lilian om ryggen i hela 33 år.

De träffades 1943 under brinnande krig i ett London där en tyst överenskommelse blev till vad gällde relationerna till svensk press och media. Jag kan inte annat än förvånas över denna mediokra, obefintliga journalistik.

Inte kan det handla om granskning och analys; snarare om undfallenhet, mutor och undfallande bugningar.

Det hade varit rakryggat om Bertil, denna ungarlarnas ungarl, med cigarr i handen, hade tagit konsekvensen av sin numera omtalade kärlek till Lilian. Men han vågade inte för sagornas och konungadömetts ålderdomliga regler, där det mer gällde att hålla samman en överklass' värdighet än tjäna sin nästa.

Lilian fick leva som "dold flykting" under 33 år och på grund av detta drabbas av barnlöshet, fräntas normalt familjeliv och naturligt släktskap.

Med all sympati för gruvarbetardottern måste jag tillstå att hon under sitt liv drabbades av en förlegad kvinnoyn. och en "kärlekslös" man.

Vid sidan av detta undrar jag vad hon nu har tillfört landet Sverige? En påkostad begravningsakt, som sänds i publikservice, påminner om hjältedåd?

En f.d. biskop talar om kärleken i Paulus brev till korintierna, och lyfter därmed den kungliga romantiken till oändliga höjder

En påkostad begravning, förmodligen finansierad av hovstatens tilläggsanslag, som sträcker sig över socialbidragsnorm.

Hans-Evert Renérius